

Село моє, краплиночка на карті, тобі сьогодні – 435!

Мальовниче село Стрільськ на карті України лише краплиночка, проте минулої неділі святкувало поважну дату - 435 років з дня першої писемної згадки. Не важко порахувати, що сталося це 1578 року. Тоді його називали Стрелецьк (Стрельсько) Дубровицької волості Пінського повіту. Кажуть, що це був масток княгині Марії Курбської, уродженки Гольшанської. За однією з версій, село заснували стрільці – озброєні люди -мисливці, які поселилися на пагорбі Грінці серед непрохідних боліт. А ще назву Стрільська пов'язують із поняттям «стріла» (стрілка) – гострокінцевий берег, піщаний намив у річці. Адже тут протікали ріки Міленька, Перейма, Стара річка (Старина), які впадали в Случ. До всього, в Україні іншого Стрільська не існує, тобто назва – унікальна. Отож, територія сучасного села заселена ще з давніх-давен. Селяни тут, як і в інших населених пунктах краю, займалися землеробством, тваринництвом, ходили на полювання та риболовлю, а вечорами ткали полотно, шили, вишивали та співали українських пісень. У Стрільську й нині живуть працьовиті, талановиті співочі люди, які свято бережуть національні традиції, виховуючи на них дітей, передаючи їм знання про самобутні ремесла.

Містечко дитячої творчості

Ще зранку на території НВК «ЗОШ I ступеня – ДНЗ» проводили ігри та конкурси серед наймолодших жителів села. Костюмовані забави додали святу особливої атмосфери, а малечі – нових відчуттів й емоцій. Тут же незабаром розгорнули й містечко дитячої творчості. Екскурсію яким провела педагог-організатор, учитель англійської мови закладу Наталія Кузнець. Для діток тут організували майстер-класи з перукарської справи, де і дівчатка, і дорослі залюбки вчилися заплітати волосся в колоски під керівництвом Ірини Набухотної. За іншим столом діти разом із бібліотекарем Ганною Сафарян виготовляли паперові тюльпани методикою орігамі. Юна помічниця Віка Круглик уже сама підказує, як правильно скласти папір, щоб вийшла квітка. Не менш людно було в імпровізованій майстерні Анастасії Зозюк, де дітворі не тільки могла полюбуватися чудовими виробами з бісеру, а й спробувати виготовити щось власноруч із малесеньких бісеринок. І було помітно, що це їм справді подобається. Тому й емоцій не стримували, відповідаючи на запитання. А мистецтву виготовлення ляльок-мотанок Олена Абрамович, завідувачка міським клубом, терпляче навчала більше дорослих, адже, як переконалась, це справді нелегко й потребує неабиякої майстерності та терпіння.

У селі по-особливому піклуються про підростаюче покоління. Про них тут. Це видно і по благоустроєній території закладу, де дітки і навчаються, і відпочивають, і весело та змістовно проводять дозвілля. Директор НВК «ЗОШ I ступеня – ДНЗ» Ольга Поцекайло розповіла, що заклад готовий прийняти дітей 1 Вересня. І справді, навчальні кімнати, коридори виблискували свіжою фарбою. У спальнях садочка малечу чекали акуратні ліжечка з новою білизною. Придбали й меблеві стінки для іграшок.

Кожна кімната привертала увагу оформленням. Як розповіла Ольга Сазонтівна, казкових, літературних персонажів так майстерно виготовила працівниця закладу Тетяна Абрамович. У жінки – справжній мистецький талант, а ще безмежна любов до діток, тож і хоче, щоб тут, у навчальному закладі, їм було затишно й комфортно. 1 Вересня за парти сядуть 102 дитини. Минулого року їх було 114, дають їм знання 15 педагогів. Як і в міських школах, іноземну мову вивчають уже з першого класу, є спортзал, а ще музейний куточок «Бабусина скарбниця». У садочку функціонують 2 групи. Та, зазначила керівник,

черги на влаштування малечі в ДНЗ немає. Адже групи можуть ще прийняти малюків. Подбали й про п'ятирічок.

Заклад такого типу – єдиний у районі. У 2006 році в приміщення садочка, що не було задіяне, перевели молодших школярів. І не помилились. Дітворі тут добре, адже є де навчати, харчувати, відпочивати...

Миліше краю рідного немає нічого на землі

Впевнилася в цьому Євдокія Сафарян, яка багато років прожила в далекій Вірменії. Як тужила за рідним краєм, за селом, що снилось ночами, за українською піснею, не передати словами. Це треба відчувати. І хоча саме там зазнала жіночого щастя, має двох синів-соколів, все ж як раділа, коли ступила на рідну землю, коли зайшла в малесеньку хатинку своїх предків. Переконана, що гарнішого місця за Стрільськ на Землі немає. От і сини, хоча як і вона колись, сумують за Батьківщиною, тут знайшли свою долю. Обом припали до душі гарні стрільські дівчата. Згадувала пережите й сльозою туманився погляд. Ні, люди у Вірменії щирі, привітні, дружні. Дуже дивувалися й не йняли віри, коли бачили вигаптувані вручну українські вишивки. Мама Євдокії вишивала й дарувала їм рушники, серветки, а вони берегли їх, як справжню цінність.

А ці вироби і є нашою найбільшою цінністю. Придивімось до рушника, простирадла, сорочки, на яких квітнуть кольорами і доля, і сподівання, і віра, і щастя. Адже майстриня натрудженими руками після нелегкого дня брала голку, нитки і творила диво. Куди зникала втома, де бралися сили? Стрільська вишивальниця Марія Бунечко каже, що за улюбленим заняттям може просидіти до ранку. А узор гаптує такий, що важко й уявити: малесенькі хрестики так щільно лягають на полотно, ніби намальовані... Не відведеш очей від творінь Світлани Клесовець, Ірини Набухотної. Та врешті, мабуть, у селі немає жодної хати, де б не було вишитого власноруч рушника.

Стрільські смаколики

Ну які ж гостини без щедрого частування? Стрільські господині вміють не тільки гарно вишивати, а й смачно готувати. Не встигли чоловіки рибу зловити, а вже запашна юшка готова, а ще млинці з сиром, вишнями. Тут і тісто на вареники підходить. Ну й дівчата, вже й поспорили, яка швидше їх наліпить. І конкурс організували. Взятися за справу швиденько. А перемогла молода хазяечка Тетяна Сергійчук.

Поруч за змаганням спостерігав чоловік, на столі якого переливався янтарем мед. Олександр Шевич пасічником став, можна сказати, випадково. Якось діду, якого в селі звали Гусаком, завіз сіно. А він на знак вдячності подарував вулика. І от уже понад три десятиліття займається бджільництвом. Каже, справа важка й не дуже рентабельна. Особливо в останні роки, що були вкрай несприятливі для виробництва меду. Але дуже звик до своїх бджілок, тож розставатися з ними не збирається. Та й ремесло це припало до душі. Бджола – комаха особлива, ділиться, її поведінку досконало ще ніхто не вивчив. А як добре поласувати зимового вечора запашним медом, пригостити друзів та й якусь копійчку заробити.

Як не пишатися тобою, рідне село моє...

Того сонячного недільного дня до Стрільська на іменини завітало чимало гостей. Стрільчани радо їх зустрічали, частували. По обіді зібралися дружною родиною в Будинку культури, весело гомоніли, чекаючи найручистішої миті. Сільський голова Ганна Гега

щиро привітала всіх зі святом. Односельці вже вп'яте довірили їй очолити громаду, бо бачать її прагнення зробити їх життя кращим. І хоча вистачає труднощів, та вони впевнено дивляться в майбутнє. Адже відчувають і підтримку влади – районної, обласної. А коли громада та влада об'єднуються, то й результат не забариться.

- 435 літ. Скільки прожито й зроблено за ці роки. Село постійно оновлюється, розвивається. Хоча йому понад чотири століття, та воно молодіє, - сказала Ганна Сазонтівна. - У селі – 719 дворів, проживає 2238 жителів, більшість із них молодь. Щорічно в експлуатацію здають 5-7 житлових будинків, закінчуємо виготовлення генерального плану забудови населеного пункту і вже є понад 70 бажаючих звести в ньому власний дім. Щорічно реєструємо до 25 шлюбів, до 40 народжень дітей. За останні роки реконструювали й ввели в дію лікарську амбулаторію на базі ФАПУ с. Стрільськ, відкрили аптечний пункт, що значно покращило медичне обслуговування місцевих жителів. Встановили понтонну переправу через річку Случ, ремонтуємо вулиці.

Громадою звели Свято-Покровський храм у селі. Залишилося виконати лише зовнішні роботи. От і нині в ньому відбулося святкове богослужіння. А настоятель храму Олег Гаврильчик очолює парафію з 2000 року, під його керівництвом і вели будівництво, а з 2006 викладає в школі християнську етику.

Щирими, теплими словами вітали жителів Стрільська голови райдержадміністрації та районної ради Анатолій Остапчук і Микола Драганчук, депутат районної ради Олександр Юркевич і радник голови РДА Валентина Тушаковська. Селу, що має добру спортивну славу, подарували спортінвентар, а сільській раді – монітор. Грамотою райдержадміністрації та районної ради нагородили Ганну Гегу. А що є кращим, як добрі сусіди? Тож із подарунками, як і годиться на іменини, приїхали сільські голови Люхчі та Любикович Олександр Сосюк і Григорій Мацкевич.

Разом віншували кращих із кращих односельців, які не тільки добре працюють, а й активно допомагають громаді вирішувати актуальні питання. Серед них настоятель Свято-Покровського храму Олег Гаврильчик, Василь Галушко, тренер-викладач дитячо-юнацької спортивної школи «Колос», Олена Гомонець, завідувача публічно-шкільною бібліотекою с. Стрільськ, Олег Зіневич, учитель фізкультури місцевої школи, капітан збірної районної команди працівників освіти з волейболу, яка в обласних змаганнях завжди займає призові місця, Валентина Кравчук, завідувача магазином Стрільського споживчого товариства, Іван Мізюрко, директор Стрільської ЗОШ І-ІІІ ст., школа для нього - рідна домівка, тож повсякчас прагне зробити її кращою, затишною, аби учням і вчителям було в ній комфортно. Педагогічний стаж Івана Гнатовича – чотири десятиліття, був і сільським головою, депутатом декількох скликань районної ради, Ольга Поцекайло, директор НВК «ЗОШ І ст. - ДНЗ», Любов Радчук, директор СГПП «Дружба».

Вшанували й старожилів. Ганні Пецьковій, нещодавно виповнилося 94 роки. Вона виховала 6 дітей, які їй подарували 9 онуків і 15 правнуків. Жінка удостоєна звання «Мати-героїня», а ще має багато нагород за сумлінну багаторічну працю. Марія Непевна народилася в далекому 1925 році, була найстаршою в родині, де виховувалося 11 дітей, разом з чоловіком дали життя 5 власним, які нині зігрівають душу 7 онуками та правнуками.

Життя плине невпинно. З кожним роком усе далі в історію відходять дні воєнних лихоліть. На жаль, втрачаємо живих свідків тих буремних подій, відважних воїнів, які йшли на смерть за свою країну, рідний край. Тож низько вклонились присутні за мужність і звитягу в роки Великої Вітчизняної війни Івану Бунечку. Згадали й про молодих

ветеранів, але вже афганської війни, Івана Сергійчука та Івана Симончука. Добрі слова та подарунки вручили ветеранам праці. Це люди, які працювали в сільському господарстві, в галузях культури, медицини, освіти. Ті, хто рано вранці поспішав на ферму, у школу, лікувати людей, рятуючи їм життя та здоров'я. Їх робочий день не був обмежений часовими рамками. Адже не звикли залишати не зроблене на потім. Тож щирими оплесками вітали односельці Василя Дубину, Ганну Мізюрко, Марію Никончук, Ганну Никончук, Олену Пригарську, Андрія Сергійчука, Святослава Супрунця, Василя Ткача, Єву Щербан.

У злагоді, мирі та любові прожили довгих 59 років життя Микола та Ганна Симончуки. Привітати їх прийшли діти й онуки. Разом благословили на довге, спільне щасливе життя наймолодшу пару Володимира та Вікторію Никончуків, які побралися 11 серпня.

Якщо Бог дав людині талант, то вона повинна як дорогоцінний дар нести його людям.

Понад 40 років свято бережуть народні традиції учасники народного аматорського вокального гурту «Калина». Народна пісня допомагає у скрутні хвилини життя, дарує радість і задоволення для душі. Нинішній його керівник Віта Гега розповіла, що колектив «Калина» створили ще у 1971 року на базі Стрільського сільського будинку культури. Репертуар колективу побудований на пісенній традиції регіону. Й донині він учасник сільських свят, концертів, творчих звітів художньої самодіяльності, неодноразово виступав на районній, обласній сценах, брав участь у програмах обмінних концертів у сусідніх селах району. Учасники гурту проводять велику роботу з опису самотніх дійств, поповнення репертуару новими творами. Тож ще у 1991 році йому присвоїли звання народного. Віта Гега тепло розповіла про його перших учасниць, які після роботи поспішали в заклад культури на репетиції. А Віктор Торчик, заслужений працівник культури, який багато років очолював галузь культури Сарненщини, зазначив, що гурт «Калина» першим у районі отримав звання народного. Також він першим представляв Сарненщину в передачі «Сонячні кларнети» на центральному телебаченні. Його засновники радо передають естафету молодшим виконавцям. А досвіду їм не позичати. Тож нехай ще довго звучить українська пісня в їх талановитому виконанні. Віта Гега подякувала сільському голові за підтримку колективу. Адже завдяки їй пошили нові сценічні костюми. А найвищою нагородою для самодіяльних артистів є щирі оплески й визнання глядачів. І того дня вони не поскупилися на них.

Своїми виступами порадували місцевих жителів і гостей Стрільська й народний аматорський вокальний ансамбль «Намисто» РБК (керівник Микола Угрин), зразковий аматорський хореографічний колектив «Струмочок» РБК (Михайло Володько), вокальне тріо РБК - Любов Сорока, Людмила Панекало, Юлія Солодка, аматори сцени Немовицького та Стрільського Будинків культури, троїсті музики с. Карпилівка, солістка Марія Сергійчук.

Люди не поспішали розходитися по домівках, гомоніли, вітали один одного, а молодь чекала на святкову дискотеку. Якась особлива урочиста атмосфера ще довго витала над селом. І що б там казали скептики, впевнена, село має майбутнє, воно житиме, а значить житиме й держава. Хочете переконатися? Пройдіться його тихими вуличками, поспілкуйтеся з людьми, подивіться на славні результати їх невтомної праці, на прекрасні витвори їх рук, прислухайтеся до пісні, що звучить у самому повітрі, і отримаєте ковток свіжого повітря, оптимізму, впевненості й віри в те, що все буде добре, бо мешкають тут люди, багаті духовно, талановиті й славні працею.

Ляшко С.